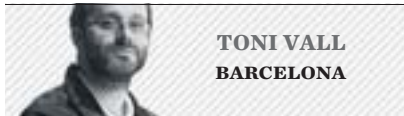

No t'aturis fins que en tinguis prou

Els seguidors de Junts pel Sí celebren la victòria i coregen els noms de Romeva, Mas i Junqueras

TONI VALL
BARCELONA

A dossats a la història, simbiosi amb les pedres mil·lenàries, metàfores i hipèrboles tantes com vulgueu. La nit electoral de Junts pel Sí és a la plaça del Born Centre Cultural. Així les concommitàncies patriòtiques sortiran quasi soles. La zona de premsa és a l'aire lliure. Per sort el cel està aclarit i no s'espera cap xàfec, però l'absència de sostre injecta una certa sensació d'indefensió. ¿I si arriba un pispas espavilat i s'endú un parell de portàtils i una càmera? Calma, ens asseguren que han contractat seguretat. Al fons hi ha un parell de latrines portàtils. Més o menys on fa unes setmanes l'Ajuntament va ubicar un urinari a l'aire lliure que no va comptar precisament amb el suport popular dels veïns. El van desplaçar uns metres fins al carrer Fusina. Allà segueix impertèrrit. Esperem que la fresca del capvespre de setembre no estrenyi les bufetes més del compte.

Una família amb bicicleta es para davant l'escenari principal. No semblen gaire informats del motiu del sidral: "Quin programa fan?", em pregunten. "El programa de la vostra vida", tinc ganes de contestar, però em continc. El periodista Miguel Ángel Aguilar, històric d'*El País*, vol acreditar-se però no el deixen perquè no ha avisat que vindria. Martxelo Otamendi, en canvi, no té problemes. Hi ha una destacada presència basca: Pello Urizar, secretari general d'EA, i Jon Iñarritu, diputat d'Amaiur al Congrés. Veig també banderes del Quebec i de Gal·les. Un quebequès llueix un corbatí amb l'estelada i una companya seva molt exuberant omple totes les

arrugues d'una samarreta de Junts pel Sí. Només parant una mica l'orella sento uns quants grapats d'experts analistes amb ànima tertuliana: "La UE ens acceptarà", "No podran negar la legitimitat del mandat democràtic". Tota la semàntica del mot *plebiscitàries* posada en boca de la concurrència enfervorida, convençuda que posseeix tots els matisos de l'anàlisi política. També és fà-

cil sentir connexions en directe de periodistes parlant en anglès, francès i alemany. Prenem un refrigeri amb dos companys periodistes i un metrosexual amb una samarreta cinc talles més petita ens pregunta si tenim informació privilegiada. Ens sap moltíssim greu, però no. "Segur que no?", insisteix, nerviós.

El fil musical no pot ser més melindrós: Mishima i similars. De mo-

ment Lluís Llach no sona, però és qüestió de temps, esclar. S'espera amb candeletes el sondeig de TV3 i queda clar que els han colat un gol colossal en forma d'infografia estranya i ampul·losa que transita per les escales i les baranes del Parlament. L'estrella és un dònut gegant suspès en l'aire. Agnès Marquès fa cara d'estar patint una mica. Connexions amb les diferents seus electorals i reaccions més formulàries impossible. Treballadíssimes consignes: "Boti, boti, boti espanyol qui no boti" i uns quants "Botiflers!" que no poden faltar mai.

Bany de masses de Raül Romeva just al mateix temps que a TV3 l'asseuen a l'hemicycle del Parlament de manera virtual i anuncien que, si el recompte continua així, Inés Arrimadas serà la cap de l'oposició. Parlo amb el Jordi, que ha donat el sopar als seus dos fills i ha vingut corrents fins al Born amb la seva xapa de Junts pel Sí i un fulard al més pur estil Romeva. Fa cara de felicitat.

Un periodista alemany

Confós entre la multitud detecto Wolfgang Maier, el reporter alemany d'*El hormiguero*, prenent el pèl a un senyor amb barretina, víctima fàcil, sens dubte. Just en aquest moment, amb prop del 70% escrutat, surten els vencedors a l'escenari. Parlen Junqueras, Mas i Romeva. Als acords estridents d'*Invincibles* d'Els Catarres, Eduardo Reyes destapa una ampolla de vi i es marca un ball arrambat amb Marta Rovira. ¿Qui deia que aquí només ballava Iceta al ritme de Queen? Ves que no ens incrustessin el *We are the champions*. Però no, compareix un DJ i punxa *Don't stop till you get enough*, de Michael Jackson. No t'aturis fins que en tinguis prou. Subtil metàfora. Banda sonora de la modernitat? —

L'eufòria es va desbordar quan es va confirmar l'àmplia victòria de JxSí. PERE TORDERA